

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 254/04-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť K. P., bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. H. K., K., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 311/01 , a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2004 doručená sťažnosť K. P., bytom K., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. H. K., K., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 311/01.

Predmetom konania je náhrada škody za ublíženie na zdraví, ktoré začalo na základe návrhu vtedy ešte maloletej sťažovateľky z 21. júla 1998, ktorý bol upravený a doplnený podaním jej právnej zástupkyne zvolenej jej zákonným zástupcom – otcom z 8. septembra 1998. Sťažovateľka utrpela ujmu na zdraví pri dopravnej nehode a domáha sa

odškodnenia od žalovaného v napadnutom konaní, ktorým je Nákladná automobilová doprava 1024 Košice, a. s. (ďalej len „žalovaný“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že súd vo veci nezačal konať, a preto opakovane urgovala pokračovanie v konaní svojimi 12 urgenciami v rokoch 1998 - 2000 (ktoré v prílohe dokladovala).

Po poslednej urgencii 8. novembra 2000 okresný súd zastavil konanie voči zamestnancovi žalovaného, ktorého sťažovateľka tiež žalovala, a konanie voči žalovanému vylúčil na samostatné konanie sp. zn. 11 C 385/00 – po tri a pol roku. Okresný súd opätovne vo veci nekonal, a tak sťažovateľka opäť urgovala nariadenie pojednávania. Po tejto urgencii súd začal konať – postúpil vec z dôvodu miestnej nepríslušnosti Okresnému súdu Košice II, ktorý s postúpením nesúhlasil. Krajský súd v Košiciach určil, že na konanie je od počiatku miestne príslušný okresný súd, ktorý vec vedie pod sp. zn. 11 C 311/01. V nadväznosti na to okresný súd nariadil na 10. september 2001 pojednávanie (po vyše štyroch rokoch) a na tomto pojednávaní konanie prerušil z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2 K 30/98-10 z 15. marca 1999 vyhlásil konkurz. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Obo 49/2000 z 29. júna 2000 zmenil uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 12. októbra 1999 č. k. K 30/98-28 tak, že návrh zamietol. Následne Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 5 K 82/00 z 11. septembra 2000 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.

Sťažovateľka uvádza, že svoj návrh si nemohla uplatniť v konkurznom konaní, pretože o tom môže rozhodnúť len súd a správca konkurznej podstaty túto právomoc nemá.

Na výzvu okresného súdu z 18. februára 2004 oznámila, že na podanej žalobe trvá a žiada, aby súd pokračoval v konaní a nariadil termín pojednávania, čo sa však nestalo. Sťažovateľka preto podala 13. apríla 2004 sťažnosť predsedovi okresného súdu, na ktorú predseda okresného súdu reagoval tak, že konštatoval, že sťažnosť sťažovateľky nie je dôvodná, pretože po vyhlásení konkurzu nemôže vo veci konať.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že od podania žaloby prešlo viac ako sedem rokov a bolo nariadené len jedno pojednávanie a v konaní nebolo vydané rozhodnutie vo veci samej. Sťažovateľka je toho názoru, „že i po vyhlásení konkurzu mohol súd podľa zák. 328/1991 o konkurze a vyrovnaní platného v čase rozhodovania súdu o jeho prerušení ďalej konať podľa § 14 ods. 1 písm. d) tohto zákona na môj návrh ako úpadcovho odporcu. Súd však bez ďalšieho konanie prerušil. Ak by bol súd vo veci konal a konanie by sa právoplatne skončilo mohlo dôjsť k uspokojeniu môjho nároku zo strany vedľajšej účastníčky, čo však po očakávanom budúcom výmaze žalovaného z príslušného obchodného registra, teda po jeho zániku nebude možné.“

Od ústavného súdu žiada vydať takéto rozhodnutie:

„1./ Základné právo sťažovateľky, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, bolo v konaní vedenom na Okresnom súde Košice – okolie, č. k. 11 C 311/01 porušené.

2./ Ústavný súd priznáva sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie v sume 200.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Košice – okolie povinný zaplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3./ Porušovateľ je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy súdneho konania.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže

ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľka požaduje vysloviť porušenie jej základného práva v čase, keď namietané konanie je prerušené.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že súdne konanie, v ktorom podľa sťažovateľky malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, je t. č. v dôsledku skutočnosti, že uznesením Krajského súdu v Košiciach z 15. novembra 1999 sp. zn. 2 K 30/98 bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného, t. j. povinného v napadnutom konaní pred okresným súdom vedenom pod sp. zn. 19 C 1267/98, resp. 11 C 385/00, prerušené (§ 14 ods. 1 písm. d)

zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“). Z tohto dôvodu nemožno v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty jeho účastníkov, a tým k naplneniu účelu označeného základného práva, tak ako to bolo uvedené vyššie, a to až do času, kým nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v zákone o konkurze a vyrovnaní.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti neuviedla žiadnu skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že v danej veci neexistoval zákonný dôvod na prerušenie konania, resp. že prekážka prerušenia konania už odpadla. Vo svojej sťažnosti síce uviedla, že po vyhlásení konkurzu mohol okresný súd konať na základe jej návrhu, ale nepreukázala, že podala takýto návrh ako odporkyňa úpadcu, resp. že využila iné prostriedky, ktoré mala k dispozícii podľa zákona o konkurze a vyrovnaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02). Z uvedeného dôvodu ústavný súd v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou (I. ÚS 122/03) sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2004